ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **obec Moravany**, se sídlem Střední 29, Moravany, zastoupena JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **MOOD International, s. r. o.**, se sídlem Šoustalova 45, Brno, zastoupena JUDr. Zdeňkem Daňhelem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 10. 2010, čj. JMK 122468/2010, sp. zn. S-JMK 122468/2010/OÚPSŘ, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2012, čj. 31 A 2/2011 – 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni ani žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věcí

[1] Osoba zúčastněná na řízení podala dne 4. 7. 2006 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby (výrobního objektu). Městský úřad Šlapanice (dále jen

„správní orgán I. stupně“) vydal dne 6. 11. 2006 územní rozhodnutí. K odvolání ostatních účastníků řízení bylo toto rozhodnutí žalovaným částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 5. 2008, čj. 31 Ca 102/2007 – 91, rozhodnutí žalovaného zrušil, avšak rozsudek krajského soudu byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, čj. 7 As 36/2008 – 149, z důvodu závažných procesních vad, jichž se krajský soud dopustil při projednávání žaloby. Krajský soud poté rozsudkem ze dne 29. 4. 2009, čj. 31 Ca 102/2007 – 168, znovu rozhodl o žalobě a zrušil rozhodnutí žalovaného z procesních důvodů. Kasační stížnost směřující proti tomuto zrušujícímu rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl (viz rozsudek ze dne 19. 11. 2009, čj. 7 As 67/2009 – 219). V návaznosti na konečné vyřešení sporu před správními soudy zrušil žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc se tak dostala zcela na počátek. V mezidobí nicméně bylo na stavbu vydáno stavební povolení, které nabylo právní moci. Správní orgán I. stupně tedy rozhodnutím ze dne 28. 6. 2010, čj. OV/29971-10/1646-2006/DUS, územní řízení zastavil na základě § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť s ohledem na § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „nový stavební zákon“, se stala žádost bezpředmětnou.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení odvoláním, kterému žalovaný sice formálně vyhověl, neboť změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale pouze formulačně. Co do podstaty se rozhodnutí nezměnilo. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že s ohledem na to, že před zrušením původního územního rozhodnutí soudem byla stavba pravomocně povolena, nezbývá než územní řízení zastavit.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, které krajský soud vyhověl a v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud dospěl k názoru, že na danou věc nelze aplikovat § 94 odst. 5 nového stavebního zákona, nýbrž je třeba použít předchozí stavební zákon [zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „starý stavební zákon“]. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke starému stavebnímu zákonu, dle níž je třeba po zrušení územního rozhodnutí řízení dokončit, i když už je stavba téměř dokončena. Řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí se tak nemohlo stát bezpředmětným, a tudíž není naplněn důvod pro zastavení řízení upravený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Správní orgán měl o žádosti rozhodnout tak, že buď vydá územní rozhodnutí, nebo žádost zamítne. K ostatním žalobním bodům se soud nevyjádřil, podotkl však, že námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného má za důvodnou, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že krajský soud stěžovatelce neavizoval svůj záměr rozhodnout o

žalobě bez nařízení jednání dle § 76 s. ř. s. Rozhodl tak o žalobě dříve, než stěžovatelka stihla uplatnit svá práva, tedy vyjádřit se k žalobě.

[5] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že žaloba měla být odmítnuta, neboť žalobkyni nesvědčila žalobní legitimace. Rozhodnutím žalovaného se totiž nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva ani povinnosti.

[6] Krajský soud dle stěžovatelky nevzal do úvahy, že územní rozhodnutí nabylo právní moci za účinnosti starého stavebního zákona, avšak stavební povolení bylo vydáno a nabylo účinnosti až dle nového stavebního zákona. Vazba stavebního povolení na územní rozhodnutí končí okamžikem nabytí právní moci stavebního povolení vydaného dle nového stavebního zákona. Ustanovení § 94 odst. 5 nového stavebního zákona se za této situace vztahuje i na územní rozhodnutí vydané dle starého stavebního zákona. Toto ustanovení současně vylučuje aplikaci § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy provedení obnovy řízení. Zákonodárce si totiž evidentně nepřál, aby vazba mezi územním rozhodnutím (vydaným ať již dle starého, nebo nového stavebního zákona) a stavebním povolením vydaným dle nového stavebního zákona byla po právní moci stavebního povolení revidována. Ustanovení § 94 odst. 5 nového stavebního zákona zakazuje stavebnímu úřadu vydat nové územní rozhodnutí, a nezbývá tedy než územní řízení zastavit. Pokud žadatel disponuje pravomocným stavebním povolením, nemění absence věcného vyřízení žádosti o vydání územního rozhodnutí žádným způsobem jeho postavení. Smyslem celého počínání je totiž právě získání stavebního povolení.

[7] Žalobkyně ani žalovaný se ke kasační stížnosti věcně nevyjádřili.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou nedostatku aktivní žalobní legitimace žalobkyně [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., **III.A.**], poté námitkou, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **III.B.**], a v neposlední řadě námitkou nesprávného posouzení právní otázky, tedy otázkou aplikace § 94 odst. 5 nového stavebního zákona [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **III.C.**].

III.A.
Aktivní žalobní legitimace obce

[10] Soud nejprve posoudil námitku, zda žalobkyně byla aktivně legitimována k podání žaloby, neboť nedostatek této podmínky brání meritornímu projednání žaloby a je důvodem pro její odmítnutí. Krajský soud se s touto otázkou explicitně nevypořádal, nicméně z jeho postupu v řízení lze dovodit, že o aktivní žalobní legitimaci žalobkyně neměl pochyb. Za této situace a dále s ohledem na to, že stěžovatelka v řízení před krajským soudem nedostatek aktivní legitimace žalobkyně nenamítla, nelze krajskému soudu vyčítat, že se s touto otázkou výslovně ve svém rozsudku nevypořádal (srov.

rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2009, čj. 1 Afs 145/2008 – 135, publ. pod č. 1851/2009 Sb. NSS; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz.).

[11] V této souvislosti je třeba připomenout, že nelze směšovat aktivní žalobní legitimaci, která je jednou z podmínek řízení, a aktivní věcnou legitimaci, jež je rozhodující pro věcné posouzení žaloby. Požadavkům aktivní žalobní legitimace vyhoví každý, kdo tvrdí, že byl vydaným rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předchozím řízení zkrácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Subsidiárně se uplatní pravidlo dle § 65 odst. 2 s. ř. s., dle něhož může žalobu podat i účastník správního řízení, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, která mu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

[12] Žalobu lze odmítnout na základě § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jen tehdy, jestliže byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Aplikaci tohoto ustanovení je třeba vyhradit pouze případům nedostatku žalobní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé. Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci“, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní věcné legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem (podrobněji viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004 – 59, publ. pod č. 1043/2007 Sb. NSS).

[13] Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 – 86 (publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS), shrnul, že aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo. Aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena tvrzením žalobce, že se rozhodnutí negativně promítlo v jeho právní sféře.

[14] Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o zastavení řízení zahájeného na žádost, tedy rozhodnutí procesní povahy, kterým se správní řízení končí. Soudnímu přezkumu v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s. podléhají nejen ta rozhodnutí, kterými byly založeny, změněny, zrušeny nebo závazně určeny práva nebo povinnosti, ale i rozhodnutí procesní povahy (typicky rozhodnutí o zastavení řízení), jejichž následkem je, že nedojde k vydání rozhodnutí, které podatel požaduje a jímž by byla konstituována či deklarována práva nebo povinnosti účastníků řízení (viz podrobněji rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, čj. 1 Afs 86/2004 - 54, publ. pod č. 792/2006 Sb. NSS). V daném případě se právě o takové procesní rozhodnutí jedná, neboť v důsledku zastavení řízení nemohlo být vydáno rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o umístění stavby. Rozhodnutí o zastavení řízení se tak zcela nepochybně dotklo právní sféry stěžovatelky, neboť jeho následkem je, že jí podaná žádost nebude meritorně rozhodnuta. S ohledem na odůvodnění rozhodnutí o zastavení územního řízení však stěžovatelka v daném případě neměla důvod napadat rozhodnutí žalobou, neboť správní orgán I. stupně i žalovaný prezentují rozhodnutí o zastavení řízení jako pro stěžovatelku příznivé vyústění celého řízení.

[15] Předmětem sporu, a tedy i úvah Nejvyššího správního soudu, však je, zda aktivní žalobní legitimace proti uvedenému rozhodnutí může náležet i žalobkyni, tedy účastníku územního řízení dle § 34 odst. 3 starého stavebního zákona. Žalobkyně jakožto obec

zaujímá v územním řízení specifické postavení, které je dáno tím, že její účastenství v řízení není vázáno na možnost dotčení obce na jejích věcných právech k nemovitostem, jak tomu je u většiny ostatních účastníků územního řízení. Obec hájí v územním řízení zájmy územní samosprávné jednotky, tedy zájmy občanů obce. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), pečuje obec o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů, při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem. Dle § 35 odst. 2 obecního zřízení je výkonem samostatné působnosti obce péče o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku. Byť může obec v územním řízení sehrát významnou roli, vystupuje-li v něm aktivně, není možné její postavení v něm přeceňovat. Z hlediska procesního totiž obec nemá postavení dotčeného orgánu, bez jehož souhlasu nelze územní rozhodnutí vydat a jehož podmínkám musí být vyhověno, nýbrž „pouhého“ účastníka řízení, který v něm může uplatňovat významná procesní práva, avšak vyhovění žádosti není vázáno na souhlas obce, resp. splnění podmínek uplatňovaných obcí. Obec může rozvoj svého území dostatečně efektivně regulovat územněplánovací dokumentací, kterou vydává v samostatné působnosti.

[16] Ze zvláštního charakteru účastenství obce v územním řízení vyplývají též specifika její aktivní žalobní legitimace. Jde především o to, že obec pro splnění podmínky aktivní žalobní legitimace nemusí (a začasté ani nemůže) tvrdit, že byla napadeným správním rozhodnutím zkrácena na svém vlastnickém či jiném věcném právu. Žalobkyně ostatně v žalobě tvrdí, že hájí zájmy občanů obce, kteří se vyjadřují proti stavbě slévárny na území obce, a že byla jako účastník řízení zkrácena na svých procesních právech (samotné tvrzení o zkrácení na právech by bylo dostatečné pro založení žalobní legitimace obce dle § 65 odst. 2 s. ř. s., viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2007, čj. 8 As 44/2005 – 70, publ. pod č. 2051/2010 Sb. NSS). Soud tedy dospěl k závěru, že podmínky aktivní žalobní legitimace byly naplněny.

[17] Dále soud musel uvážit o tom, zda není v případě žalobkyně dán zřejmý nedostatek aktivní věcné legitimace, jenž by rovněž, stejně jako nedostatek aktivní žalobní legitimace, vedl k odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Pokud by se jednalo o typické rozhodnutí o zastavení řízení, pak by nepochybně již pojmově žalobkyně zpravidla nemohla naplnit předpoklady aktivní věcné legitimace. Nevydáním rozhodnutí by totiž nemohla být dotčena na svých zájmech, jelikož tím, že územní řízení nevyústí v meritorní rozhodnutí, se v území nic nemění. Na druhou stranu je třeba vzít v úvahu, že kategorie rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (zastavení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti) je značně heterogenní. Ve vztahu k tomuto důvodu zastavení řízení platí více než jinde závěr rozšířeného senátu, že je třeba pečlivě zkoumat v každém jednotlivém případě, zda rozhodnutím o zastavení řízení nedošlo k zásahu do subjektivních práv či povinností, resp. do právní sféry žalobce (viz rozsudek NSS čj. 1 Afs 86/2004 – 54, cit. v bodě [14] shora). O potřebě diferencovaného přístupu ke kategorii rozhodnutí o zastavení řízení výmluvně svědčí rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, čj. 1 As 35/2011 – 91 ve věci *Děti Země, Klub za udržitelnou dopravu*.

[18] K zastavení řízení v tomto případě došlo z toho důvodu, že dle § 94 odst. 5 nového stavebního zákona se v případě zrušení územního rozhodnutí poté, co nabylo právní moci stavební povolení, nové územní rozhodnutí nevydává. Materiálně jde tedy o sdělení, že v daném případě není s ohledem na okolnosti případu třeba vydat územní rozhodnutí a stavba může být realizována pouze na základě stavebního povolení. Důsledky tohoto právního názoru je obec významným způsobem dotčena ve své právní sféře. Zastavení územního řízení má v tomto případě za následek, že stavebník může pokračovat v přípravě stavby, její realizaci, či dokonce užívání, aniž by bylo územní řízení ukončeno meritorním rozhodnutím. K tomu je třeba poukázat na to, že ve stavebním řízení, a to ať již vedeném dle starého stavebního zákona (k tomu viz § 59), nebo dle nového stavebního zákona (k němu viz § 109), nemůže obec profitovat ze specifického způsobu založení účastenství, jak tomu je v územním řízení (viz bod [15] shora). Obec se může stavebního řízení účastnit pouze tehdy, byla-li dotčena na svém vlastnickém či jiném věcném právu k nemovitosti. V nyní posuzovaném případě pak správní orgán I. stupně nepovažoval žalobkyni za účastníka stavebního řízení (naposledy viz usnesení Městského úřadu Šlapanice ze dne 21. 2. 2012, čj. OV/6862-12/MEL). Byť stavební řízení navazuje na řízení územní a posuzuje se v něm soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím a podmínkami v něm obsaženými, nelze v tomto případě odkázat žalobkyni na to, že nedostatek územního rozhodnutí bude moci namítat ve stavebním řízení, neboť není jisté, zda vůbec je účastníkem stavebního řízení.

[19] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že s ohledem na specifické postavení obce v územním řízení, nedostatek záruk účastenství obce ve stavebním řízení a zejména pak vzhledem k obsahu rozhodnutí je žalobkyně aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení pro jeho bezpředmětnost z důvodu aplikace § 94 odst. 5 nového stavebního zákona. V důsledku stanoviska zaujatého v rozhodnutí žalovaného je totiž žalobkyni znemožněno, aby v povolovacím procesu prosazovala a hájila zájmy občanů obce. V tom je třeba spatřovat negativní dotčení její právní sféry.

[20] Kasační námitka je nedůvodná.

III.B.
Vada řízení před krajským soudem

[21] Stěžovatelka spatřuje vadu řízení před krajským soudem v tom, že ji soud nevyrozuměl o svém záměru rozhodnout o věci bez jednání, a tím jí *de facto* znemožnil vyjádřit se k žalobě.

[22] Z obsahu soudního spisu plyne, že stěžovatelka přípisem doručeným soudu dne 15. 11. 2011 oznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dodala, že po seznámení s obsahem spisu stručně soudu sdělí bez zbytečného odkladu, v čem byla ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí přímo dotčena, popř. jak by se jejích práv a povinností přímo dotklo případné zrušení napadeného rozhodnutí. Dne 12. 12. 2011 nahlížel do spisu zástupce stěžovatelky. Dne 14. 12. 2011 byla zástupci stěžovatelky doručena žaloba spolu s vyjádřením žalovaného, stanoviskem žalobkyně ze dne 12. 4. 2011 a poučením o složení senátu. Dne 7. 3. 2012 byl vyhlášen rozsudek.

[23] Dle § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Z obsahu soudního spisu nelze učinit závěr, že by krajský soud kterékoliv z těchto práv stěžovatelce odepřel. Ba naopak, povolil jejímu zástupci nahlížet do soudního spisu, poučil ji o složení senátu a o právu vznést námitku podjatosti, zaslal jí žalobu i vyjádření žalovaného. Stěžovatelka měla téměř tři měsíce (od 14. 12. 2011 do 7. 3. 2012) na to, aby se k žalobě vyjádřila. Svého práva však nevyužila. Toho, že soud může o žalobě rozhodnout i bez jednání, si musela být stěžovatelka, v řízení zastoupená advokátem, vědoma. Zákon neukládá soudu povinnost poučit účastníka řízení o oprávnění soudu rozhodnout ve věci podle § 76 odst. 1 s. ř. s. i bez jednání. Na případ stěžovatelky nelze vztáhnout ani § 36 odst. 1 s. ř. s. upravující obecnou poučovací povinnost soudu, neboť stěžovatelka byla v řízení zastoupená profesionálem v oboru práva.

[24] Soud tedy uzavírá, že krajský soud poskytl stěžovatelce dostatečný časový prostor pro podání písemného vyjádření ve věci, kterého však stěžovatelka nevyužila. Pokud snad stěžovatelka odkládala své vyjádření až na jednání, jehož nařízení předpokládala, jednala na vlastní procesní odpovědnost a sama musí nést nepříznivé následky své taktiky. Ne nadarmo platí, že práva náležejí bdělým.

[25] Kasační námitka je nedůvodná.

III.C.
Aplikace § 94 odst. 5 nového stavebního zákona

[26] Územní řízení, které bylo ukončeno nyní přezkoumávaným usnesením o zastavení řízení, bylo zahájeno dne 4. 7. 2006, tedy ještě za účinnosti starého stavebního zákona. Nový stavební zákon v § 190 odst. 3 stanoví, že neskončené územní řízení se dokončí dle dosavadních právních předpisů.

[27] K shodnému závěru dospěl ve svém rozhodnutí i žalovaný. Přesto však na věc aplikoval § 94 odst. 5 nového stavebního zákona, aniž by vysvětlil, proč územní řízení vedené dle starého stavebního zákona zastavuje z důvodu, který je upraven v novém stavebním zákoně. Úvahy žalovaného jsou tak vnitřně rozporné, neboť na jedné straně popřel možnost použití nového stavebního zákona, posléze však tento právní předpis aplikoval a s využitím § 94 odst. 5 nového stavebního zákona řízení zastavil.

[28] Převážná část argumentace uplatněná v kasační stížnosti se týká právě výkladu § 94 odst. 5 nového stavebního zákona a v návaznosti na to i přípustnosti obnovy stavebního řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Soud nepovažuje za nutné se touto argumentací blíže zabývat. Z přechodných ustanovení nového stavebního zákona jednoznačně vyplývá, že územní řízení zahájené za účinnosti starého stavebního zákona je třeba dokončit dle starého stavebního zákona (viz též např. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 9 As 74/2012 – 39). Pro aplikaci nového stavebního zákona není v tomto řízení místo. Ustanovení § 94 odst. 5 nového stavebního zákona je svojí povahou normou hmotněprávní, neboť upravuje případ, v němž se územní rozhodnutí nevydává; jejím důsledkem v právu procesním je zastavení řízení. Tato norma se však může uplatnit pouze

v územním řízení vedeném dle nového stavebního zákona, což není tento případ. Soud si je vědom toho, že navazující stavební řízení v této věci bylo vedeno podle nového stavebního zákona, to však není důvodem pro to, aby i územní řízení bylo podřízeno novému stavebnímu zákonu. Opačný závěr by byl v rozporu s přechodným ustanovením § 190 odst. 3 nového stavebního zákona.

[29] Není možné ztotožnit se s názorem žalovaného, že probíhající územní řízení se stalo v důsledku nabytí právní moci stavebního povolení bezpředmětným. K tomu lze odkázat na již konstantní judikaturu reprezentovanou např. rozsudkem NSS ze dne 6. 4. 2004, čj. 5 A 107/2001 - 53 (publ. pod č. 784/2006 Sb. NSS), dle níž je třeba v případě zrušení územního rozhodnutí soudem dokončit územní řízení meritorně, i když je stavba již dokončena. Soud připouští, že v důsledku změny právní úpravy užívání staveb (zejména viz § 120 odst. 2 a § 122 odst. 3 nového stavebního zákona) je část argumentace, na níž spočívá rozsudek čj. 5 A 107/2001 – 53, překonána. Při vydání kolaudačního souhlasu, stejně jako při posuzování oznámení záměru užívat stavbu totiž stavební úřad nadále nezkoumá soulad provedení stavby s podmínkami územního rozhodnutí, nýbrž se omezuje na posouzení souladu se stavebním povolením či ohlášením stavby (odlišně viz § 81 odst. 1 starého stavebního zákona).

[30] Výše uvedený posun v právní úpravě užívání staveb ovšem neopodstatňuje opuštění právního názoru vysloveného v rozsudku čj. 5 A 107/2001 – 53. Tato otázka má totiž ještě jeden rozměr, který soud blíže rozvedl v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 As 79/2008 – 128 (publ. pod č. 1815/2009 Sb. NSS), na nějž v podrobnostech odkazuje. Jde o to, že předmět územního řízení se liší od předmětu řízení stavebního. Otázky, které věcně náleží do územního řízení, nelze učinit předmětem sporu ve stavebním řízení, natož pak v rámci postupů povolujících užívání dokončené stavby. V rovině procesní je tato zásada zhmotněna zavedením zákazu uplatňovat ve stavebním řízení námitky, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení (§ 114 odst. 2 nového stavebního zákona, shodně § 61 odst. 1 starého stavebního zákona). Dále je třeba poukázat na to, že okruh účastníků územního řízení je širší než okruh účastníků stavebního řízení, což plyne z toho, že principiální střety zájmů v území se řeší právě v řízení územním, a proto je do něj zapojen širší okruh osob, třebas právě obec, na jejímž území má být záměr umístěn, tedy v této věci žalobkyně. V případě účastníků územního řízení, kteří nejsou účastníky stavebního řízení (do této skupiny patrně náleží též žalobkyně), vystupuje do popředí potřeba zajistit ochranu jejich práv a zájmů ještě naléhavěji. Z toho důvodu je nezbytné ukončit územní řízení meritorním rozhodnutím, jímž bude současně rozhodnuto i o námitkách účastníků řízení, a tedy o jejich právech a zájmech hájených v řízení. Z tohoto naprosto zásadního důvodu se nemůže soud ztotožnit s argumentací stěžovatelky, že předmět územního řízení dodatečně v důsledku nabytí právní moci stavebního řízení odpadl a že není třeba územní řízení meritorně dokončit.

[31] Krajský soud při posouzení uvedené právní otázky nepochybil a správně z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nezákonným zastavením územního řízení byla stěžovatelka zkrácena ve své právní sféře. Kasační námitka je nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[33] Soud rozhodl o kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání, neboť neprováděl žádné důkazy a ani z jiného důvodu nevyšla najevo potřeba nařídit jednání.

[34] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalobkyně neprokázala, že by jí v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady. Sdělení zástupce žalobkyně, že požaduje nařízení jednání, není podáním ve věci samé, a nejedná se tak o úkon právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady převyšující běžnou administrativní činnost. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal žalobkyni ani žalovanému náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu